

РЕШЕНИЕ

№ 20638

гр. София, 26.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **479** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. Т., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], Център за настаняване - В. към РПЦ - С. на ДАБ, против Решение № 12755/06.12.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут поради липсата на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от с.з.

С жалбата се оспорва административния акт като незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му. Жалбоподателят оспорва извода на административния орган за липса на необходимите материалноправни предпоставки за предоставяне на бежански и хуманитарен статут, по-конкретно относно наличието на вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Въпреки че, административният орган оценява положението в страната като несигурно и напрегнато, същият не определя насилието във всички части на страната като безогледно. Въз основа на това е направен извод, че са налице предпоставките по чл. 8, ал. 8, респ. чл. 9, ал. 5 ЗУБ - възможност да се ползва ефективна закрила в част от държавата на произход. В жалбата се сочи, че анализът на изложената в решението обстановка в С. е формален и не кореспондира с личната бежанска история на жалбоподателя. На следващо място, позовавайки се на алтернативата за вътрешно разселване по чл. 8, ал. 8, респ. чл. 9, ал. 5 ЗУБ, ДАБ, органът не разглеждал законово заложеното условие за нейното прилагане - териториално

обособената вътрешна закрила да е практически достъпна за кандидата. Излага доводи, че при прилагане на сочените разпоредби на административния орган е вменено да установи, че кандидатът може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до съответната обособена част на държавата.

На следващо място ДАБ следва да извърши обоснована преценка относно действителната възможност кандидатът да се установи в посочената обособена област. Жалбоподателят счита, че тези обстоятелства не са намерили място в мотивите на оспорвания акт. Допълва, че липсва анализ на риска от пътуване до страната на произход или законността на влизането в страната именно в конкретната посочена от административния орган обособена част от държавата, сметена за сигурна. Същевременно не са анализирани пречките за установяване в конкретната област на С., които са от финансов и битов характер, като се вземат предвид материалните затруднения на лице, напуснало държавата си по произход в търсене на международна закрила. Същевременно не се обсъждат и евентуални административни и правни препятствия за установяване в посочената област.

Твърди се, че атакуваното решение на ДАБ е издадено в нарушение на изискванията на чл. 8, ал. 2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година, които постановяват към момента на произнасяне по заявлението за убежище, приемащата държава да вземе под внимание какви са общите условия в обособената част от държавата на произход и какви са личните обстоятелства на кандидата. Жалбоподателят се позовава на Решение на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 година по дело С-465/07, съгласно което личният елемент на засягане на молителя може по принцип да се счита за установен, ако в държавата по произход или в съответния регион, в който ще бъде върнато лицето, насилието е в такава висока степен, че самото пребиваване в този район е заплаха за живота и сигурността му. Накрая жалбоподателят излага твърдение, че цитираните в решението справки за страна по произход не са актуални към издаване на атакувания административен акт, тъй като са налице новонастъпили факти и обстоятелства. По този начин неразгледани по същество остават причините, довели до напускане на държавата по произход поради основателен страх от преследване именно там.

Жалбоподателят се позовава на нови обстоятелства след смяната на властта в С., поради което не е ясно дали няма да възникнат нови зони на конфликти, поради което сочи, че се страхува за живота и здравето си и се опасява, че ще бъде подложен на преследване, в случай че бъде върнат в държавата по произход. Счита, че посочените причини представляват основание за предоставяне на закрила по смисъла на чл. 9 ЗУБ.

Освен изложеното се навеждат доводи, че не е изследвано дали отклонението от военна служба съставлява тежко престъпление, за което да се налага наказание лишаване от свобода в затвор, който не отговаря на международните стандарти и съответно това да доведе до нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ. Също така не е изследвано дали има вероятност да му се наложи наказание, което по своето естество да представлява изтезание или нечовешко или унизително отношение, тъй като напускането на С. може да се изтълкува и като отказ - отклонение от военна служба.

Иска се отмяната на административния акт като незаконосъобразен, издаден при липса на мотиви и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като преразказът на известни факти и извеждане въз основа на тях на напълно формални изводи, не може да се възприеме като надлежно мотивиране на акта.

В открити съдебни заседания по делото жалбоподателят се представлява от адв. А., особен представител, която поддържа жалбата и моли да бъде уважена по изложените в нея мотиви. Излагат се допълнителни аргументи, че съгласно представени по делото справки на територията на С. има международен конфликт с въоръжени действия. Отделно от това в С. действали сурови

наказания като доживотен затвор при отклоняване от военна служба, каквото жалбоподателят е направил с отказа си да се включи към редовната сирийска армия, както и към враждуващите групировки поради свои лични убеждения. Оспорват се мотивите на органа, че жалбоподателят е напуснал държавата си по произход по икономически причини.

Ответникът – председател на Държавна агенция за бежанците, се представлява по делото от юрк. К., която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Излага аргументи, че административният орган е спазил материалния закон и административнопроизводствените правила при издаването на административния акт. Разгледана е най-подробно бежанската история на чуждия гражданин и е съобразена обстановката в С. след падането на Б. Ал-А. от власт, която се променя с всеки един ден. Сочи, че има терористични действия, но не може да става въпрос за въоръжен конфликт на територията на цялата страна, поради което не може да се приложи принципът за забрана на връщане. Подчертава, че дезертирането от военна служба не е основание за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител в производството и не дава становище по жалбата.

Административен съд София-град, Трето отделение, 70-ти с-в, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № В-13-1083/30.08.2024 г. на РПЦ - [населено място] до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), от М. (собствено) А. (фамилно) Т. (бащино), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С., гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В хода на производството чуждият гражданин е представил фотокопие на лична карта.

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

М. А. Т. мотивира молбата си за международна закрила с проблеми свързани с войната и влошената обща обстановка в С.. С чуждия гражданин е проведено интервю на разбираем за него език, съгласно протокол рег. № УП 7027/11.09.2024 г., при което заявява, че е напуснал С. на 27.07.2024 г. заминавайки нелегално за Турция. След престой от 21 дни влиза в Република България на 12.08.2024 г. отново нелегално с помощта на трафикант. Разказва, че след като е влязъл на българска територия, сам се е предал в един от лагерите за бежанци. Кандидатът за закрила споделя, че е живял на различни места в С. като последното е бежански лагер „М.“ близо до [населено място]. Добавя, че се е местил от едно място на друго, защото е имало престрелки между групировките и от режима са искали да го вземат в казармата. Допълва, че от 2017 г. до 2019 г. е живял и работил нелегално в Л.. Уточнява, че родителите му, трима братя и две сестри са в С., а един брат има в Л.. Разказва, че е получавал хранителни продукти от Ч. полумесец. Споменава, че е получил повиквателна за служба в армията през 2012 г.

Допълва, че всички групировки искат да го присъединят към тях, но той не иска. Молителят споделя, че е напуснал С., защото няма вода, електричество и сигурност. Твърди, че условията на живот са много трудни и не може да продължи образованието си. Допълва, че режимът бомбардира неговия район и че има сражения между тях и кюрдите. Споделя, че една бомба

снаряд е паднала върху къщата му и от срутването ѝ баба му е загубила живота си. В заключение чуждият гражданин посочва, че не е имал финансова възможност да плати на трафиканта, за да напусне страната по-рано. Заявява, че не желае да се завърне в държавата си по произход, защото няма спокойствие и сигурност. Добавя, че не иска да го вкарат в казармата и че личната му карта в оригинал се намира в режима. За себе си молителят споделя, че е работил като готвач и в строителството.

Споделя, че преди да напусне държавата си по произход, той не е имал каквито и да е проблеми заради принадлежността си към арабския етнос, които да показват риск от евентуално преследване при завръщането му в С.. По собствените му думи той не е заплашван лично, не е ставал жертва на насилие, нито е арестуван, съден или осъждан. Т. международна закрила декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Разказва, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С.. Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларира, че е заплашван лично, но няма доказателства. Уточнява, че никога не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход.

При така изложените обстоятелства, свързани с бежанската история на чужденеца, председателят на ДАБ е анализирал основанията за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ и е приел, че може да се направи извод, че причината за напускането на страната му е намирането на по-добър живот, а не търсената закрила. Позовава се на Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН, съгласно който мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Ако върши това по чисто икономически съображения той е икономически мигрант, а не бежанец (глава II, § 62). Органът счита, че това се доказва и от факта, че М. А. Т. е заявил, че е напуснал С., защото не желае да бъде присъединен към някоя групировка, няма вода и електричество, от което може да се направи извод, че същият би могъл да остане в страната си, но е решил да напусне и да търси решение на проблемите си в друга държава. Органът сочи, че молителят е напуснал С. не за да търси международна закрила, а за да търси по-добър стандарт на живот в посока Европа. Реално чуждият гражданин не е посочил никакви основателни опасения от преследване, визиращи в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Относно приложението на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ административният орган е приел, че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не заявява наличието на конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си на произход и реално не е посочил никакви основателни опасения от преследване. Срецу молителя не са били предприети такива действия, нито от официалните власти на С., нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Органът е взел предвид тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г по дело № С-465/2007 г. относно понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание“.

Съобразена е от административния орган разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е разгледана във връзка с тълкуванията, дадени в решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г. Направен е извод, че кандидатът за закрила е напуснал С. единствено и само по лични и икономически причини – в търсене на по-добър живот в Европа.

След извършен анализ на информацията, изложена в справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С., както и във връзка с положението в района по

местожителство на молителя, разгледано в справка с вх. № ЦУ-1852/27.08.2024 г., органът е приел, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С., по смисъла заложен в международното право, при който безогледното насилие в страната достига до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят поради самият факт на пребиваване, е изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи.

Инцидентите в страната имат определени цели, като например нападения над специфични военни обекти, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. В редица райони, области, областни центрове и територии, цялостната обстановка запазва относителна сигурност. От анализа на цитираната информация, органът е направил извод, че въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Направил е извод, че съществуващото насилие на места не е безогледно и чужденецът може да се ползва от вътрешна закрила от държавата си на произход на части от територията, на която ситуацията е относително стабилна. В тази връзка не се открива наличието на предпоставки, които биха попречили на чуждия гражданин да потърси и да се възползва от предоставяната от редовните сирийски власти или от контролиращите района му по местожителство кюрдски сили закрила на територията на С..

Посочено е, че съгласно чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, статут на бежанец и хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществуват основания за страх от преследване, нито реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там. За М. А. Т., като алтернатива на възможността да се завърне в мястото и района му на постоянно местожителство, е и възможността да се установи в множество от зоните на страната, в които не е налице безогледно насилие, контролирани от правителствените сили, включително най-големите градове Д., Х. и Х., или контролираните от кюрдските сили големи части от провинциите Д. А., Р., Х. и части от провинция Х..

На последно място в обжалваното решение е прието, че по отношение на чуждия гражданин липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, т.к. кандидатът не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се позовава на причини от хуманитарен характер, поради което искането в частта за предоставяне на хуманитарен статут е отхвърлено като неоснователно.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 31.12.2024 г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган до Административен съд София – град на 13.01.2025 г.

По делото е приета административната преписка по издаване на оспореното решение в цялост. Като част от административната преписка са представени няколко справки, изготвени от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С. арабска република, включително цитираните в административния акт справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С., както и във връзка с положението в района по местожителство на молителя, разгледано в справка с вх. № ЦУ-1852/27.08.2024 г., становище от ДАНС относно молбата за закрила на чужденеца, с което не се възразява на същия да бъде предоставен статут по ЗУБ в РБ и други.

Представени са нови доказателства в съдебното производство, които са приобщени към делото

и ще бъдат анализирани по-долу в настоящите мотиви.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от лице имащо правен интерес от оспорването на неблагоприятен за него индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Съгласно ал. 5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, която би довела до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1-3.

Представените от чужденеца в хода на производството доказателства представляват устно направени от него заявления в проведеното с него интервю. Чуждият гражданин не е представил други относими материални доказателства в подкрепа на твърденията си.

В хода на административното производство молителят не обосновава наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона и не посочва никакви причини за основателно опасение от преследване. В представената бежанска история не са налице данни за това, че молителят има основателни причини да се страхува от преследване от какъвто и да е характер - отправени спрямо него заплахи, предприети мерки от официални органи или от други лица, които биха могли да се квалифицират като преследване.

На първо място, сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на закона от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от

недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. На следващо място, основанията за предоставяне на статут на бежанец се характеризират освен с действия на посочените субекти и със специфичната причина, която ги мотивира, а именно - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

В проведеното с молителя интервю същият категорично отрича да е имал проблеми в държавата си по произход, които да са свързани с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Отрича да е членувал в религиозни организации, общност, секта, както и в политическа партия или организация, не е бил член на въоръжена групировка (паравоенно формирование), не е бил във взаимоотношения с армията или полицията в държавата му по произход. В проведеното интервю молителят споделя, че той и семейството му не са били заплашвани и не им е оказвано насилие.

Като причина да напусне държавата си по произход сочи, че не може да се премести в район, който се контролира от Режима, защото ще го вземат да служи в казармата, получил повиквателна за служба през 2012 г. с призовка, че трябва да служи. Допълва мотивацията си да получи закрила в РБ с твърдения, че всички групировки искали да го присъединят към тях, а той не искал. Освен това нямало вода, електричество, сигурност. Условиата на живот били много трудни и не можел да продължи образованието си. Твърди, че имало отвличания на хора срещу откуп.

Чужденецът споделя, че е виждал как Режимът бомбардира неговия район и имало сражения между Режима и курдите. Въоръжените групировки постоянно се сражават помежду си. Допълва, че е бил свидетел на случай, при който паднала бомба-снаряд върху къщата им, която се срутила и вследствие на това баба му починала. Разказва, че в района, в който живеел последно в държавата си по произход и от който произхожда, управлявала свободната партия, която отвличала хора, когато имало проблеми между племената и ако разберат, че някой има повече пари - с цел изнудване. Твърди, че всяка седмица има инциденти свързани със сигурността, при които имало пострадали и жертви, за които Режимът носел отговорност, тъй като имали военни самолети, с които бомбардират.

В заключение относно причините да желае да получи статут в РБ молителят сочи, че не желае да се върне в С., тъй като има размирици и няма спокойствие и сигурност, къщата му е разрушена и липсват основни неща за живот. Споделя, че се страхува да не го вкарат в казармата, защото личната му карта в оригинал е в Режима, а през 2012 г. го спряла патрулка и му казали след 15 дни да отиде за служба.

Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Същевременно молителят изрично заявява, че не е имал проблеми от етнически, религиозен или политически характер, както и че лично не е участвал в сблъсъци с въоръжени сили или военни групировки. Заявява, че не е заплашван и спрямо него не са предприети действия, които нарушават човешките му права от официалните власти или от други организирани структури на територията на държавата му по произход и по-конкретно в района, в който е живял преди напускане на С.. Единственото обстоятелство, което сочи като източник на риск конкретно за неговата личност е получената повиквателна за военна служба, което обстоятелство според изложеното от молителя е реализирано през 2012 г., откогато е изминало повече от десетилетие. В този период са настъпили съществени политически промени в С., като най-същественото от тях е падането на режима на Б. А..

Наведените от оспорващия твърдения за опасност от насилствено постъпване на военна служба сами по себе си не представляват основателни опасения от преследване, като в този смисъл е и Наръчника по процедури и критерии за статут на бежанец на службата на Върховния комисар на ООН за бежанците. Единствената релевантна причина да се иска статут на бежанец в такава

хипотеза би била ако лицето докаже, че изпълнението на военната служба ще противоречи на неговите политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта. Такива обстоятелства, нито са обосновани от чужденеца чрез твърдения за изповядвана идеология, религия или други морални съображения, които са в противоречие с действащите закони в държавата му по произход, нито са установени в хода на производството. Отделно от това от представените справки се установява, че след падане на режима на Б. А. през месец януари 2025 г. новото правителство отменя конституцията, действаща от 2012 г., разпуска парламента и армията, както и службите за сигурност на бившия режим. През месец февруари 2025 г. е премахната задължителната военна служба и вместо това се разчита на доброволно набиране на войници.

С писмо вх. № 10-00-25 от 16.04.2026 г. от Министерство на външните работи, прието по делото, се съобщава, че съгласно нота на Министерството на външните работи и експатриатите на С. Законът за военната служба на С. все още се разглежда. Следователно необосновано и недоказано е твърдението на чужденецът, че ще бъде насилва мобилизиран в армията, тъй като след промените в резултат от падане на режима военната служба е доброволна. Следва да се посочи, че за да бъде установено наличието на основания за предоставяне на статут на бежанец с оглед опасения от мобилизация, е необходимо освен това да се установят предпоставките на чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ, предвиждащ че действия по преследване могат да бъдат не хипотетичната възможност/опасност от мобилизация, а именно наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1-3. В процесния случай нито се навеждат, нито се установяват такива факти. Не са доказани и твърденията на молителя, че ще понесе тежки посегателства в резултат от отклоняване от военна служба. В настоящия случай липсват твърдения или доказателства, че молителят лично е субект на наказателно производство по повод на невявяването му за военна служба, нито има данни, че в С. към момента се изпълняват такива наказания. При липса на твърдения за наказателно преследване или наложено наказание поради причина на отказ от военна служба по отношение на жалбоподателя не е налице преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5, т. 5 от ЗУБ, респ. чл. 9, § 2, буква д) от Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г., „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл. 15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин сравним с посоченото в буква а)“. Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила, обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си по произход.

От материалите по административната преписка и изложените твърдения от бежанската история не се установява спрямо М. А. Т. да е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставяне на статут на бежанец. Чужденецът не обосновава страх от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което оспорваното решение на председателя на ДАБ в тази част е законосъобразно.

По отношение на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ разказаната от молителя бежанска история не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне страната си по произход - С., поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция“, „изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание“ - тежки посегателства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Срещу чуждия гражданин не са били предприети такива действия нито от официалните власти на С., нито от някоя конкретна

групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Според тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г по дело № С-465/2007 г., понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание“, наложени на молителя в страната му по произход, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които молителят за закрила е изложен на конкретен вид посегателства. В случая жалбоподателят нито твърди, нито представя доказателства, че ако се завърне в страната си по произход, ще претърпи такива мерки спрямо личността си. Същият заявява, че не е имал проблеми с официалните власти или други организации/групировки в С., че не е бил съден или осъждан, не твърди спрямо него да е възбудено наказателно преследване или да е заплашван лично с такова. От изложеното следва изводът, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ и не представлява конкретна цел за такива посегателства.

Посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следва да се съобрази и Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство, като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за С. арабска република на директора на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за

спазването на правата на човека. Съдът цени тези източници на информация като неопровергани доказателства и официални документи по смисъла на чл. 176, ал. 1 от ГПК относно изнесените в същите факти за ситуацията в С., предвид издаването им от специализирани държавни органи по засегнатите в същите въпроси.

В случая жалбоподателят не сочи конкретни основания да се счита, че поради конкретни обстоятелства или особености на личността си е изложен на опасност от тежки посегателства. След извършена преценка на актуалната обстановка в С., посредством приложената по делото актуална справка с вх. №МД-02-150 от 15.04.2026 г. и останалите посочени по-долу справки, не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2004/83/ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

От изложените данни в справка № МД-02-159/14.03.2025 г. и справка МД-02-22/23.01.2026 г., представени в съдебното производство, следва, че не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. В оспорваното решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в С. и специфичното положение на жалбоподателя, като е посочено, че въпреки наличието на безредици в някои региони, включително въоръжени сблъсъци, обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство.

Съгласно горепосочената справка на дирекция "Международна дейност" при ДАБ от 15.04.2026 г., към април 2026 г., С. се намира в исторически преходен период. След драматичното сриване на режима на А. в края на 2024 г. страната е в процес на мащабна политическа трансформация и икономическо възстановяване. Въпреки премахването на повечето Международни санкции през 2025 г., инфраструктурата е силно разрушена, а хуманитарните нужди остават критични. Сигурността се подобрява, по все още има райони с присъствие на въоръжени групировки и остатъчни клетки на радикални организации. Наблюдава се масово, завръщане на бежанци (над 1 милион души от съседните страни), което оказва натиск върху социалните системи. В страната действа временно правителство, което работи по нова конституция и подготовка за демократични избори. Централната власт се опитва да балансира между различните етнически и религиозни групи, за да избегне фрагментация. Очаква се икономически растеж, воден от възстановителни дейности оценявани на над 200 милиарда долара. Валутата е нестабилна, а над 90% от населението живее под прага на бедността въпреки притока на преки чуждестранни инвестиции в секторите енергетика и земеделие.

Съгласно приета по делото справка вх. № МД-02-103 от 13.03.2026 г. на дирекция "Международна дейност" при ДАБ, в края на януари 2025 г. преходната администрация анулира конституцията на С. от 2012 г. и разпуска парламента, военните и службите за сигурност на предишното правителство. А. ал Ш. обявява серия от мерки, сред които създаването на временен законодателен съвет, обща амнистия за войниците от сирийската армия, премахване на наборната военна служба и начало на процес на реинтеграция за бивши правителствени и военни служители, включително високопоставени служители. В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 6 март 2026 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 488 667 души. Основната провинция за завръщане остава Д., следвана от А., Идлиб, Х. и Провинция Д.. В С. от началото на 2026 г. 11 341 домакинства (41 265 души) са се възползвали от парични помощи за завръщане и реинтеграция. Освен това 419 завърнали се домакинства (2678 души) са получили парични

помощи за създаване или рестартиране на малък бизнес. Основните причини за завръщане на сирийците остават непроменени с течение на времето, като най-често посочваните са политическите развиятия, подобрената сигурност и събирането на семействата.

Други причини включват носталгия, трудности при достъпа до жилище, възстановяване на собствеността, ограничена хуманитарна помощ и необходимост от работа. Повечето завърнали се лица се насочват към провинции от С. С., като А., Идлиб, Д. и Х. са сред най-честите дестинации. Демографският профил на завърналите се лица показва балансирано разпределение по пол, с много деца и възрастни в трудоспособна възраст и малък дял възрастни хора. Относно задължителната военна служба в справката е посочено, че в статия от края на февруари 2025 г. сирийската телевизия съобщава за слухове, съгласно които преходните власти в провинциите Т. и Л. са призовавали и са наемали мъже за военна служба. Официални източници в провинция Т. цитират ръководителя на отдела за набиране на персонал в [населено място], който категорично отрича тези слухове.

Същият източник заявява, че военната служба в С. вече е доброволна и призовава за търсене на информация от официални източници. Съгласно изложените данни се установява, че преходната администрация в С. премахва задължителната наборна военна служба, освен в ситуации на национално извънредно положение. Според различни източници, сирийската армия ще се превърне в армия от доброволци, в която населението ще бъде насърчавано да участва с цел осигуряване на границите на страната. Все пак остава възможно провеждане на потенциална кампания за наборна служба в случай на национално извънредно положение, но самата наборна служба е легитимно право на държавата и като цяло не би отговаряла на изискванията на член 9 от Директива 2011/95/ЕС. В началото на юни 2025 г. сирийски военни представители заявяват, че Министерството на отбраната е набрало 100 000 от планираните 200 000 доброволци, които да се присъединят към новата сирийска армия. Според съобщенията новата армия се състои главно от членове на "Х. Т. ал Ш." (HTS) и други съюзнически въоръжени групировки, а не от наборници без военен опит. В представената справка липсват данни относно провеждани наказателни производства при отклонение от военна служба, предвид това че преходното правителство отменя задължителната наборна военна служба.

Относно ситуацията в провинция Х. в справка от 18.02.2026 г. се сочи, че същата остава фрагментирана по отношение на териториалния контрол. Към края на май 2025 г. югозападният регион, граничещ с Идлиб е под контрола на преходното правителство, докато малка част западно от [населено място] остава под контрола на лоялни на режима на Б. А. сили. Подкрепяната от Турция С. национална армия (SNA), която официално е под ръководството на Министерството на отбраната (МО), контролира части от северозападните и северните райони, граничещи с Турция. С. демократични сили (SDF) контролират североизточните и източните райони на провинцията, въпреки че районите в близост до пречиствателната станция за вода "Х." и западно от военновъздушната база "Д." са оспорвани между SDF и SNA, като и двете страни провеждат операции, без да успеят да установят пълен контрол.

Към края на май 2025 г. югозападната част на провинция Х., граничеща с Идлиб, е картографирана от Института за изследване на войната като намираща се под контрола на преходната администрация въпреки наличието на малък район западно от [населено място], където лоялни на режима на Б. А. сили запазват присъствие, В градовете А., А., Ал-Б. и М., както и около язовира "Т." се съобщава за присъствие на преходната администрация. През март 2025 г. Международната кризисна група (ICG) съобщава, че силите на преходната администрация успяват бързо да разширят присъствието си в няколко региона на С., особено в централни градове като Х., където успяват да възстановят доверието и да запазят спокойствието. Неидентифицирани въоръжени мъже причиняват смъртта на цивилни лица в провинция Х. през референтния период. През март и април 2025 г. Центърът за съвременни изследвания "Х." съобщава за ръст на целенасочените убийства, с рязък скок в средата на април. Съобщава се и за случаи на отвлечения, акции, арести и операции по сигурността срещу незаконни търговци на наркотици в А. и Ал Б., както и за въоръжени сблъсъци.

Центърът "Х." съобщава и за увеличение на престъпността и атаките срещу лоялни на правителството на А. елементи в провинцията. Между 9 декември 2024 г. и 31 май 2025. г. ACLED регистрира 1048 свързани със сигурността инцидента в провинция Х., което е най-високият брой от всички провинции. За периода между 1 март 2025 г. и 31 май 2025 г. в провинция Х. ACLED регистрира 261 инцидента свързани със сигурността, определени като "битки (52), "експлозии/дистанционно насилие" (129), "насилие срещу цивилни" (80). Инциденти, свързани със сигурността, са регистрирани във всичките осем окръга на провинцията, като най-голям брой е документиран в окръг А. ал Араб (101 инцидента), следван от Д. С. (54 инцидента) и М. (35 инцидента). През март 2025 г С. мрежа за човешки права (S. N. for H. R., SNHR) регистрира 29 смъртни случая на цивилни лица в провинция Х., което представлява около 2% от общия брой регистриран във всички сирийски провинции. През април 2025 г. SNHR регистрира 21 смъртни случая на цивилни, а през май 2025 г. в провинцията са регистрирани 25 цивилни жертви. За периода между март и май 2025 Университетът в У. регистрира 94 смъртни случая на цивилни лица в провинция Х..

От наличната информация се установява, че не е налице вътрешен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Съществуващото насилие на места не е безогледно и чужденецът може да се ползва от вътрешна закрила от държавата си по произход на части от територията, на която ситуацията е относително стабилна. Увеличават се районите, в които има контрол официалната власт на преходното правителство, а описаните инциденти със сигурността в по-голямата си част са свързани с битки между отделните групировки или са мотивирани от отмъщение между тях. Атаките срещу цивилни лица в голяма степен са насочени към конкретно лице и не са свързани със ситуация на безогледно насилие на територията на страната.

Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход и в частност в района му на обичайно пребиване, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В случая не се установява по безспорен начин М. А. Т. да е бил лично обект на тежко посегателство, представляващо тежка и лична заплахата за живота и здравето му, не са установени намеси в личната му сфера, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там то не е.

Същевременно от информацията за района на местожителство на чуждия гражданин става ясно, че въпреки наличието на нестабилност по отношение на сигурността в части от обл. Х., нивото на безогледно насилие в конкретното населено място не е изключително. Части от провинцията са под контрола на официалната власт, чиито сили са отблъснали присъствието на въоръжени групировки, сред които и [населено място], от който произхожда жалбоподателят. Също така, макар и непотвърдено с официални данни, е отменена наборната военна служба, поради което за жалбоподателя не представлява риск да бъде принудително мобилизиран или да претърпи тежки посегателства срещу личността си във връзка с отказа му от отзоваване за военна служба. Не са налице убедителни данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в изготвените справки, които са изготвени от компетентен държавен орган в съответствие с Методологията на Агенция на Европейския съюз в областта на убежището (бивша Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход и са съставени изцяло на базата на внимателен преглед на публично достъпни външни източници на информация. Тези справки имат характера на официални

писмени документи в производството по ЗУБ и удостоверяват, че компетентният орган е извършил проверка и е установил определени факти, отразени в документите. Освен това в тези справки са цитирани независими и безпристрастни източници на информация, включително и чрез посочване на интернет-страници, в които се съдържа тази информация. Повечето от тези източници са международни и световно признати, поради което и съдът ги кредитира изцяло.

Представените по делото материали от адв. А. са извадки от интернет, предимно от интернет страницата Actualno.com и други електронни медии, включително и материали от Facebook. Съдът намира, че тези източници не следва да се ползват безусловно като независими и отразяващи коректно актуалната обстановка в С.. На първо място, голяма част от тях касаят минал период, свързан със сблъсъци при свалянето на режима на Б. А., които към настоящия момент са локализирани на определена територия и се изразяват в отделни сблъсъци между официалната армия и поддръжниците на падналия режим, а освен това включват и анализи, които представят личното мнение на журналиста. На следващо място, дори да се кредитират същите, се установява, че изложените в тях данни сочат за наличие на въоръжен конфликт в отделни територии на С., по-конкретно Ю. С., и са концентрирани в областите Л. и Т.. Споменават се преследвания и сблъсъци между официалните власти и една конкретна етно-религиозна група - алауити, от която произхожда Б. А. и към която жалбоподателят не твърди да принадлежи.

В настоящия случай следва да се вземе под внимание обстоятелството, че според твърденията на жалбоподателя в селото му продължават да живеят членове на семейството му и негови близки, като по думите му причината той да напусне района и страната, е мотивирана основно от проблеми от финансов характер и трудно преживяване, както и невъзможност да продължи образованието си, но най-вече опасение да не бъде мобилизиран от режима, който вече не е власт към настоящия момент.

Съгласно чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, статут на бежанец и хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществуват основания за страх от преследване, нито реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там. За М. А. Т., като алтернатива на възможността да се завърне в мястото и района му на постоянно местожителство, е и възможността да се установи в множество от зоните на страната, в които не е налице безогледно насилие, в контролираните от правителствените сили, включително най-големите градове Д., Х. и Х., или контролираните от кюрдските сили големи части от провинциите Д. А., Р. Х. и части от провинция Х..

Предвид гореизложеното се приема, че за М. А. Т. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. Същевременно за кандидата се установяват положителни предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ, поради което искането му и в частта за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователно.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът „non refoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не сочи конкретна причина, поради която да е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отношение или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който в проведеното интервю и в настоящата жалба е заявил, че е напуснал страната си по произход заради войната и проблемите в С., както и поради опасения от мобилизирането му за военна служба. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „non refoulement“. Освен това

следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951 г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

С оглед изложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил законосъобразно решение.

Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, 70-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Т., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], Център за настаняване - В. към РПЦ - С. на ДАБ, против Решение № 12755/06.12.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут поради липсата на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪД

ИЯ: